

az, hanem négylábú . . . vagyis medveféreg, még pedig a nagyjából. Fordítja ő is a fejszét élére, nyírni kezdi a medve kontyát . . . de hát nem lehet bátran működni, mert Bertit is féltetni kell a vágástól. Szerencsére a medve is megszokta a cirogatást, elfordult Bertitől s két lábra állva neki Csergő Kelemennek!

Ez már aztán kezeügye volt Csergőnek! Most már lehetett forgatni a baltát, kivált, mert a hold is kibújtt a felhőből s rájuk meresztette ijedt, fehér ábrázatát.

Jól szolgált a balta, kitelt a halálos ítélet a tolvajon. Földreuhant nagy morgással, de a morgás is mindjárt elcsendesedett egy hosszú, keserves sóhajtásban.

Csergő Kelemen a fiához szaladt, biz annak mellét, karját, lábát cudarul megcsúfolta az átkozott féreg. Őlben kellett hazavinni.

Nyilvánvaló, hogy nem lesz belőle lábbonjáró ősz előtt, csorda osztlásáig.

Már most ki lesz Csergő segítsége a marhák őrzésében?

Nagy tanakodás folyt erről Berti ágya mellett. Sok ága-boga, hime-fónákja van ennek a kérdésnek, jól meg kell gondolni.

Legjobb volna, ha a segedelem kitelnék a háztól s nem kellene új szájjal terhelni a csekély pásztorbért.

Végezetül indítványt tett Csergő.

— Vérique maradjon az ura mellett s kötözgesse sebeit, te pedig, anyatárs, tarts velem a csorda őrzésében.

Az anyatárs nem tiltakozott, de a kegyességről világért meg nem feledkezett volna.

— Az a kérdés, tesz-e hitet kied velem, mert hit nélkül nem bódorgok kieddel az erdőben! — mondotta.

— Hitet is teszek, ha kívánod.

— Hát lábbelit vesz-e kied nekem, vagy mezítláb akar jártni a csorda után?

— A hit után lábbeli is jár. Meg ruházat télire.

— De miből? Nincs kiednek olyan nagy keresménye!

— Hát a medvebőr? Kitelik annak az árából!

TÉGLÁK.

*Minek is vagyok itt? Egész nap
mit csinállok? Téglám rakom.
Kőművese az életemnek
robotok, dolgozatom.*

*A házam épül. Téglá téglát
követ. Huszonötéve már
lesem, hogy a munkám szomorú
órája elakad, lejár.*

*Örök robot. Várom az ácsot,
hogy felrakja vázám-tetőm.
Várom a cserepest. Tetőzze
házam zajosan, zörgetőn.*

*Várom az üvegest. Hadd rakja
fel sok szelíd, szép ablakom.
Hogy nézhessem belülről a világot
álmodva és nyugalmason.*

Holló Ernő.